லெப். கேணல் சூட்டி

ஆனையிறவுப் போர் தொடங்கி விட்டது.

நாங்கள் கன்னுக்கு முன்பு விரிந்த கடலை கண்களால் அளந்தபடியே இருந்தோம். இராணுவத்தினரைக் கடற்கரையால் இறக்கலாம் என நாம் எதிர்பார்த்தோம். நீண்ட கடற்கரை. எங்களுக்கு ஆட்தொகை காணாது தான். எங்களில் இன்னும் சிலர் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்.

கடல் வெறுமையாக இருந்தது. இடை இடையே தூரத்து பாதையால் பீரங்கிப் படகு ஒன்று கண்ணை வெட்டும் நேரத்தில் ஓடி மறையும்.

மற்றும்படி கடலும் நாங்களும் அமைதியாகவே இருந்தோம்.

கடற்கரையில் பாதுகாப்பிற்கு நின்ற புலிகளின் படை அணிக்குப் பொறுப்பாளராக சூட்டி அண்ணை நியமிக்கப் பட்டிருந்தார். எனக்கு சூட்டி அண்ணையில் சரியான விருப்பம். அவரின் கலகலப்பானவரையும் இலகுவாக எடுக்கும் தன்மையை நான் அதிகமாக விரும்பினேன். அவரின் துணிவை - வீரம் நிறைந்த செயல்களைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

நாங்கள் சிறு, சிறு அணிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு கடற்கரை நீள இருந்த நிலைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டோம். எனக்கு ஒரு ஆயுதம் தரப்படும் என நான் எதிர்பார்த்திருந்தேன் எல்லாப் போராளிகளும் சென்ற பின்பும் நான் நின்றேன். ஆயுதம் எதுவும் தரப்படவில்லை. எனக்குக் கோபமாகவும், வெறுப்பாகவும் இருந்தது. உள்ளம் குமுறிக் கொண்டிருந்தது. என்னை விளங்கிக் கொள்ளாமல் கடல் அமைதியாக நின்றது.

''எனக்கு ஒரு ஆயுதம் தாங்கோ'' என்று சூட்டி அண்ணையிடம் கேட்டேன். அவர் என்னைப்பார்த்துச் சிரித்தார்.

''நீ என்னோடு நில், நான் செத்த பிறகு என்ர துவக்கைத் தூக்கிப் போராடு'' என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தார். அவருக்குப் பின்னால் நான் ஏதேதோ எல்லாம் பேசிக் கொண்டு நடந்தேன். அன்று தொடக்கம் - சூட்டி அண்ணையின் உயிர் பிரியும் அந்தக் கடைசிக் கணம் வரையும் நான் அவருடனேயே நின்றேன்.

சூட்டி அண்ணை ஓய்வில்லாமல் இயந்திரமாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். கடற் பரப்பில் போர்க் கப்பல்கள் வந்து நின்றன. விமானங்கள் வந்து ஏராளமாக குண்டுகளை வீசிச் செல்லும், கடலிலிருந்தும் பீரங்கிக் குண்டுகள் வந்து விழும். அதற்கிடையிலும் எதிரியைக் கணகாணித்தபடியே நாங்கள் காவல் நிலைகளை அமைத்தோம்.

ஒரு இரவு. அதிகமான நம்பிக்கையோடு அலட்சியமாக நின்ற குழுத் தலைவனொருவனை சூட்டி அண்ணை அழைத்தார்.

''இந்தச் சண்டையின் முடிவில், நாங்கள் சோகத்துடன் செல்லலாம். ஆனால் அவமானத்துடன் செல்லக் கூடாது'' என்று சொன்னார். அவனும் விளங்கிக் கொண்டான். இப்படித்தான் இரவும் பகலும் அந்தக் காவல் நிலைகளைச் சுற்றிச் சுற்றி சூட்டி அண்ணை நடந்து கொண்டே இருப்பார்.

1991 ஆவணி 13, இரவுகடற்பரப்பில் ஆர்ப்பாட்டம் அதிகமாக இருந்தது. நாங்கள் எல்லோரும்விழித்திருந்தோம். தோழர்கள் மகிழ்ச்சியாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சூட்டி அண்ணை கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தோழன் ஒருவன் சொன்னான்.

''சூட்டி அண்ணைக்குப் பிரச்சனை இல்லை. அவர் வீரமரணமடைந்தாலும் அழுகைக்கு வீட்டில் ஆக்களில்லை. தம்பியவை இருவரும் இயக்கம். அண்ணனும் இயக்கம், என் அப்பாவும் இயக்கம் என்று தான் திரிகிறார். அம்மா தான் பாவம். தனியாக அழ வேண்டும்.'' என்றான். எல்லாருடனும் சேர்ந்து சூட்டி அண்ணையும் சிரித்தார்.

இருள் விலகி கடல் வெளித்தது. கடலில் கண்ணுக்கெட்டும் தூரத்தில் கப்பல்களும் படகுகளும் கரும்புள்ளிகளாக நின்றன. இன்று எப்படியும் எதிரி கரையில் இறங்க முயலலாம். ஆனால் எங்கே இறங்குவான்?

இந்த நீண்ட கடற்கரையில் எங்கு நாம் எங்கள் படைகளைக் குவிப்பது? விடிந்தவுடன், வானிலிருந்தும், கடலிலிருந்தும் ஏராளமாக- குண்டுகள் வீசப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் குண்டு வீச்சு மாலை 4 மணி வரை நீடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

விமானங்கள் மூலம் எங்கள் நிலைகளை அழித்துவிட்டு அல்லது பலவீனப் படுத்தி விட்டு கடலிலிருந்து இறங்க வேண்டும் என அவர்கள் தீர்மானித்திருக்கலாம்.

பீரங்கிக் குண்டுகளைத் தூவிக்கொண்டே அந்தப் படகு அணி முன்னேறத் தொடங்கியது.

எங்கள் தாக்குதல் வீச்சுக்குள் அந்த படகுகள் வந்ததும், சூட்டி அண்ணை தான் தாக்குதலை ஆரம்பித்தார். எங்கள் கடுமையான தாக்குதலால் அந்தப் படகு அணி நிலை தடுமாறியது. ஒரு விசைப்படகு புகைத்தபடியே கப்பலை நோக்கி தடுமாறித் தடுமாறி ஓடியது. வேறும் சிலது சேதப்பட்டிருக்கலாம்.

எங்கள் துப்பாக்கிகள் ஓய்ந்தபோது, படகுகள் ஓடி எங்கேயோ காணாமல் போயின.

வானில் மீண்டும் விமானங்கள் தோன்றின. எங்களுக்குத் தெரியும் அவர்கள் வருவார்கள் என்று. 3 போர் விமானங்கள், 2 அவ்ரோ விமானங்கள், 2 உலங்கு வானூர்திகள், 1 கடல் விமானம் அனைத்தும் தம்மால் இயன்றவரை குண்டுகளை வீசத் தொடங்கின. நாங்கள் விமானங்களுக்கு எதிராகவும் சண்டையிடத் தொடங்கினோம்.

மாலை, 5 மணி,

கடலில் கப்பல்கள், பீரங்கிப்படகுகள், விசைப்படகுகள் எல்லாமே அணிவகுத்து நின்றன. எமக்கு முன்பு சிறீலங்கா கடற்படையின் முழுப்பலமும் நின்றது.

> **லெப். கேணல் சூட்டி**
>
> ***சின்னத்தம்பிஇராசு செல்வேந்திரன்***
>
> கெருடாவில், சாவகச்சேரி
>
> **பிறப்பு:- 28.05.1967 வீரமரணம்:- 14.07.1991**

குண்டுகளைக் கக்கிக் கொண்டே அவை கரைக்கு வரத்தொடங்கின. படகுகள் வந்த திசையை நோக்கி சூட்டி அண்ணை ஓடினார். நானும் அவருடன் சேர்ந்து ஓடினேன் கரையில் ஒரு காவலரணில் நாம் நிலை எடுத்தோம், நாங்கள் நாலு பேர் தான் அந்த நிலையில் இருந்தோம். எங்களுக்கு அருகருகே இருந்த நிலைகளில் வேறும் சில போராளிகள் நின்றனர்.

படகுகள் அண்மையில் வந்தன. எங்கள் துப்பாக்கிகள் இயங்கத்தொடங்கின. நாங்கள் அடிக்க அடிக்க எதிரி கரையைத் தொட்டான். மிகக்கிட்டிய தூரத்தில் எமக்கும் எதிரிக்குமிடையே ஓர் கடும் சண்டை நடந்தது. எங்கள் ஒவ்வொரு தோழராக விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள். எதிரி தனது ரவைகளையும், வெடிகுண்டுகளையும் அளவு கணக்கில்லாமல் அள்ளிச் செலவழித்தான்.

அந்த நேரம் தான் சூட்டி அண்ணையின் தலையில் துப்பாக்கி ரவை ஒன்றுதைத்தது, சிறிது நேரத்தில் எங்கள் காவல் நிலை அமைதியானது. தோழர்களெல்லாம் விழுந்துகிடந்தார்கள். எதிர்ப்பில்லாத அந்தக் காவல் நிலையை நோக்கி ஏராளமாக துப்பாக்கி ரவைகள் வந்து கொண்டிருந்தன.

நான் சூட்டி அண்ணையின் துப்பாக்கியை எடுத்தேன்.

இராணுவத்தினர் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். துப்பாக்கியை இயக்கியபடியே எழுந்து பின்னால் ஓடினேன்.

என்னைக் கலைத்தபடியே துப்பாக்கி ரவைகள் வந்தன. என் பின் பகுதியில்........... எனக்குத் தெரிகிறது எனக்குச் சூடுபட்டு விட்டதென்று. சில நிமிடங்களில் நான் என் தோழர்களுக்கு நடுவில் நின்றேன். எனக்கு இயலாமலிருந்தது ஆனாலும் துப்பாக்கியைக் கொடுக்க மனமில்லை. அங்காங்கே சில தோழர்களின் உடல்கள் கிடந்தன சிலர் காயமடைந்திருந்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் நான் தளர்ந்து போனேன். என் துப்பாக்கி நழுவியது. யாரிடமாவது கொடுக்க வேணும்.

திரும்பிப் பார்த்தேன். எல்லாப் போராளிகளுமே இரண்டு, மூன்று ஆயுதங்களை வைத்திருந்தார்கள். என்னைப்போல சூட்டி அண்ணையைப்போல் காயமடைந்த அல்லது வீரமரணமடைந்த தோழர்களுடையதாக அவை இருக்கலாம்.

என்ன செய்வது? என் ஆயுதத்தை யாரிடம் கொடுப்பது?

தூரத்தில் பனைகளிற்கும், தென்னைகளுக்கும் இடையே சில வீடுகள் தெரிந்தன. எனக்கு கத்த வேண்டும் போல் இருந்தது.

''அண்ணையவை ஓடி வாங்கோ, துவக்குகள் இருக்கு, எதிரி வருகிறான்.........''

— இளந்திரையன் —

அலைகடல் நினைவுகள் . . .

சூட்டி அண்ணா!
கடலோர பகைவர் உன்னை
உன்னோடு
கடற்கரையோரங்களில் திரிந்த
அலைகடல் நினைவுகள்
என் மனதில்
இன்னமும் நிலைத்து நிற்கின்றன.
நெஞ்சம் மறக்குமா..?
அண்ணா
உன் வீரமுகம்
இன்னமும் எனக்குத் தெரிகிறது.
நீ எதிர் பார்த்த அளவு சண்டை
இப்போது தான் நடக்கிறது.
''நான் எதிர்பார்த்த அளவு சண்டை
இன்னும் வரவில்லை.''
ஆம்.
நீ கடைசியாய் கூறியவசனம் இது.
இலக்குப் பார்த்து நீயும்
என் கண்முன்னே
எத்தனை எதிரிகளை வீழ்த்தினாய்.
உனது ஆசையை
உன் தோளோடு நின்று
போராடிய வேங்கைகள்
நிறைவேற்றாமல் விடமாட்டார்கள்.
நானும் அப்படித்தான்.
அண்ணா!
உனக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா?
உன்னிடம் நான் ஆயுதம் கேட்டேனே.
எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது.
நான் மடிந்ததும்
எனது ஏ.கே யை எடுத்து
போராடு என்றல்லவா கூறினாய்.
ஆம்! இன்று எனக்குப் புரிகிறது.
ஒரு போராளி வீழ்ந்ததும்
அவன்
துப்பாக்கி எழும் என்பது.
ஆம் அண்ணா!
நீ வீழ்ந்ததும்
உனது ஆயுதம்
எனது கைக்கு வந்துவிட்டது.
உன்னைப் போல எதிரியின் முன்
சிறிப்பாய
ஆம்!
உன துப்பாக்கி எதிரியைக்கண்டு
மீண்டும் வெடிக்கும்.
தமிழீழ தனிநாட்டை விடுவிக்கும்.
இன்று உன்
ஆயுதத்தை மீட்டெடுத்தேன்
நாளை
தமிழீழ தனி நாட்டை மீட்பேன்.
உனது பணியை நான் தொடர்வேன்
இது
உன்மீது செய்யும் சத்தியவாக்கு
மீண்டும் சொல்கிறேன்
உன் துப்பாக்கி எதிரியைக்கண்டு
மீண்டும் வெடிக்கும்.
தமிழீழ தனிநாட்டை விடுவிக்கும்.

— இளந்திரையன் —

> லெப். கேணல் சூட்டியுடன் இறுதிவரை களத்தில் நின்று அவர் வீரமரணமடைந்த பின் அவருடைய ஆயுதத்தையெடுத்துப் போராடி காயமடைந்த நிலையில் சூட்டியின் ஆயுதத்துடன் மீண்டுவந்த போராளி தான் இளந்திரையன்.